

Sygn. akt II A Ka 35/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Dorota Tyrara

Sądu Okręgowego Izabela Szumniak (del.)

Protokolant sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej-Tomali

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2020r.

sprawy T. W. urodzonego (...) w W., syna H. i K. z domu N.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 25 października 2019r, sygn. akt V K 130/19

- 1. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie VII wyroku wydane na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania,*
- 2. wyrok w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje w mocy,*
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. Z. – Kancelaria Adwokacka w W. z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym: opłatę w kwocie 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł obejmującą 23% VAT oraz kwotę 55,90 (pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) z tytułu zwrotu poniesionych wydatków,*
- 4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II A Ka 35/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 25 października 2019r. sygn. akt V K 130/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	<i>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</i>	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał dowodów i nie czynił nowych ustaleń.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

		Jw.			
--	--	-----	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Jw.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
		Jw.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1. 2. 3. 1.	Obraza prawa procesowego – art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk - poprzez ich niewłaściwe zastosowanie skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych przez brak przyjęcia, że oskarżony	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

2.

działał w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej co skutkowało obrazą prawa materialnego – art. 60 § 1 kk w zw. z art. 25 § 2 kk w zw. z art. 25 § 2 a kk – poprzez jego niezastosowanie.

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Niezależnie od oczywistej ułomności konstrukcji przywołanego zarzutu, pozbawione racji jest stanowisko obrońcy, by Sąd Okręgowy dopuścił się uchybień w sferze prawa procesowego dokonując wadliwej oceny zebranych w sprawie dowodów a w konsekwencji błędnych ustaleń faktycznych.

Analiza materiału dowodowego sprawy w kontekście ocen i ustaleń, które legły u podstaw zaskarżonego wyroku uprawnia wniosek, że Sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o taki materiał dowodowy, który dawał gwarancję prawidłowego wyrokowania, zebrane dowody ocenił w oparciu o kryteria wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Choć uzasadnienie wyroku może budzić zastrzeżenia w tej jego części, która obejmuje rekonstrukcję przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego, to jednak uchybienia w tym zakresie pozostały bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy słusznie uznał, że w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy brak jest warunków do przyjęcia, by działanie oskarżonego podlegało ocenie w ramach kontraktynu z art. 25 kk. Podzielając słuszną w tym zakresie argumentację Sądu I instancji wskazać dodatkowo należy, że dla oceny, czy działanie oskarżonego

realizowało znamiona obrony koniecznej uwzględnić należy całokształt okoliczności sprawy, w tym charakter relacji pomiędzy mieszkańcami budynku socjalnego przy Alei (...) w M..

Poza sporem pozostaje okoliczność, że lokatorzy tego budynku a to oskarżony i świadkowie w sprawie, funkcjonują w niekorzystnych uwarunkowaniach środowiskowych związanych także z ich uzależnieniem od alkoholu. Ta okoliczność istotnie determinuje ich stosunki rodzinne, ale także sąsiedzkie, co odzwierciedlają ich relacje złożone w toku postępowania, zeznania kuratora E. L., czy w końcu wykazy rozlicznych interwencji policyjnych (k. 224-226, 419-420). Sąd Okręgowy prawidłowo zatem ustalił, że stosunki oskarżonego z sąsiadami nie były poprawne, w szczególności, że pomiędzy oskarżonym a lokatorami lokalu nr (...), tj. I. O. i jej konkubentem – pokrzywdzonym D. K., dochodziło do konfliktów. W dacie zdarzenia, jak przyjął Sąd, doszło do szarpaniny pokrzywdzonego i oskarżonego. Okoliczności poprzedzających tą sytuację Sąd szczegółowo nie zrekonstruował, poddał jednak analizie treść wyjaśnień oskarżonego stanowiących najkorzystniejszą dla niego wersję zdarzenia i słusznie na tej podstawie ustalił, że relacja T. W. wyklucza możliwość przyjęcia, by odpierał on zamach a tym samym działał w obronie i to obronie koniecznej.

Zachowanie osoby działającej w warunkach art. 25 § 1 kk motywowane jest zamiarem odparcia zamachu na jej prawnie chronione dobro. W realiach rozpoznawanej sprawy, jak

wynika z wyjaśnień oskarżonego, pokrzywdzony miał dobijać się do jego mieszkania. Oskarżony, wobec takiego zachowania D. K., otworzył drzwi i powiedział do niego, że jeżeli nie przestanie to dostanie (ode mnie) łomot (k. 169). Po chwili, gdy oskarżony wychodził z mieszkania, pokrzywdzony nadal stał pod jego drzwiami, chwycił go za kurtkę i zaczął ciągnąć. Oskarżony relacjonując swoje zachowanie z tej fazy zdarzenia wprost wskazał ...byłem już tak zdenerwowany, że nie zapanowałem nad emocjami i sięgnąłem po nóż. Ugodziłem go tym nożem i odepchnąłem. Po tym zamknąłem drzwi i poszedłem do mojej mamy na drugą stronę (k. 169). Takie wyjaśnienia oskarżony złożył spontanicznie, w czasie pierwszego przesłuchania, przy czym czynność ta miała miejsce kilkanaście dni po zdarzeniu, w dniu 5 kwietnia 2019r, a zatem w czasie, gdy emocje z nim związane nie były już tak intensywne, jak w jego trakcie. Skoro zatem oskarżony przyznał, że chwilę przed dźgnięciem nożem, zapowiedział pokrzywdzonemu, że sprawi mu łomot, gdy ten nie przestanie walić w drzwi jego mieszkania, to tym samym zapowiedział pokrzywdzonemu zastosowanie wobec niego siły fizycznej. Zrealizowanie tej zapowiedzi po krótkim, czy nawet bardzo krótkim czasie, nie może być uznane za działanie w warunkach obrony koniecznej, bowiem nie stanowiło działań obronnych, a realizację zapowiedzi zastosowania siły, wyartykułowanej przez oskarżonego jako łomot.

T. W., jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy, zachowanie pokrzywdzonego odbierał jako uciążliwe, denerwujące czy nawet

prowokacyjne, a na taką ocenę rzutowały niewątpliwie nieprawidłowo (ujmując rzecz delikatnie) ukształtowane jego relacje z sąsiadami, w tym właśnie D. K.. Taki stosunek do pokrzywdzonego, przy jednoczesnej przewadze fizycznej oskarżonego, uzasadnia ocenę, że jego reakcja na zachowanie pokrzywdzonego, w tym zapowiedź łomotu, świadczy o dążeniu do konfrontacji, tego wyrazem było użycie noża. Niezależnie od wyjaśnień oskarżonego w tym przedmiocie, tożsame okoliczności przedstawił on policjantom, którzy dokonali zatrzymania. Wskazał wówczas, że dźgnął nożem sąsiada, bowiem ...od dłuższego czasu jest między nimi konflikt. W dniu zdarzenia dobijał się do jego drzwi i ubliżał mu przez co on nie wytrzymał i po którejś z prób o uspokojenie się wyszedł do niego i zadał mu cios w brzuch (k. 130v, 438-439 zeznania M. G.). Tożsame okoliczności wynikają także z zeznań kuratora sądowego E. L., którą oskarżony poinformował o dźgnięciu nożem sąsiada wskazując, że po prostu nie wytrzymał (k. 439). Powyższe oznacza, że zachowanie oskarżonego nie było motywowane wolą, potrzebą obrony, ale miało inne uzasadnienie – wynikało z negatywnego stosunku do pokrzywdzonego uwarunkowanego trudnymi relacjami sąsiedzkimi.

W omówionych okolicznościach, przy uwzględnieniu argumentów zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, słuszne jest stanowisko Sądu Okręgowego, że sama treść wyjaśnień oskarżonego wyklucza możliwość przyjęcia jego działania w warunkach obrony koniecznej. Skoro bowiem zachowanie oskarżonego nie było motywowane wolą obrony, zatem

odpierania zamachu, to nie podlega ocenie w ramach art. 25 § 1 i 2 kk. Trafność tego stanowiska wynika także z zachowania oskarżonego po pchnięciu nożem D. K., gdy pozostawił go na klatce schodowej i nie wykazując żadnego zainteresowania jego losem udał się do miejsca zamieszkania matki. Przyznał przy tym, że miał świadomość skutków swojego działania – ja widziałem, jak jedzie policja i karetka (k. 169v). Co więcej wskazał, że po tym, gdy dowiedział się, że mocno zranił K. nóż, którym go dźgnął, spalił w piecu (k. 169v).

Odmienne stanowisko autora apelacji w zakresie prawnej oceny zachowania oskarżonego nie zasługuje zatem na uwzględnienie. Trudno przy tym nie dostrzec, że zasadnicza część argumentów, które skarżący przywołuje, to ogólne –teoretyczne rozważania na temat istoty obrony koniecznej, które obrońca szeroko wspiera orzecznictwem. Choć te uwagi, co do zasady są słuszne, to jednak nie mają przełożenia na stan faktyczny rozpoznawanej sprawy a tym samym indywidualną sytuację oskarżonego. Okoliczności, w jakich oskarżony spowodował obrażenia ciała pokrzywdzonego, wskazują, że nie działał on w celu odparcia zamachu, bo jego działania nie takim zamiarem było motywowane.

Wobec wskazanych okoliczności, jak też dzieląc argumentację Sądu Okręgowego, stanowisko obrońcy, by u podstaw wyroku legła wadliwa ocena dowodów i błędne ustalenia faktyczne skutkujące wadliwą oceną prawną zachowania oskarżonego - nie zasługuje na uwzględnienie.

Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych pozbawienia

wolności, jak i kary łącznej, orzeczonych za przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 190 § 1 kk.

Zarzut bezpodstawny, wadliwie skonstruowany.

Skarżący wywodzi rażącą surowość orzeczonych wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności z błędnych ustaleń faktycznych i takiej też oceny prawnej zachowania oskarżonego. Tym samym, istotę zarzutu opiera na własnej ocenie zasadności zarzutu ujętego w punkcie i) apelacji. Taka jego konstrukcja jest wadliwa w sposób oczywisty. W przypadku uwzględnienia zarzutu pierwszego (czyli i.) sąd odwoławczy zasadniczo byłby zobligowany do złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary, wobec istotnie korzystnej oceny prawnej jego działania, co odrębnego zarzutu apelacji nie wymaga. Sposób sformułowania zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 kpk polegający na bezpośrednim powiązaniu go z zarzutem z pkt i) sprawia, że uzasadniające go okoliczności są bezpodstawne w stopniu oczywistym.

Niezależnie od tego, wobec skierowania apelacji co do całości rozstrzygnięcia w zakresie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk i kary orzeczonej na podstawie art. 190 § 1 kk, Sąd Apelacyjny dokonał kontroli prawidłowości wyroku także w zakresie zastosowanych sankcji (art. 447 § 1 kpk) nie stwierdzając jakichkolwiek podstaw do ingerencji w jego treść.

Sąd Okręgowy rozstrzygając w zakresie kar miał na względzie wszystkie okoliczności, do których odwołuje się art. 53 kk (str. 14-15 uzasadnienia). Uwzględniając szereg tych obciążających

oskarżonego, w szczególności jego wielokrotną karalność, w tym także za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu popełnione w podobnych warunkach, bowiem z użyciem noża (k. 240-241), Sąd dostrzegł także te okoliczności, które przemawiają na jego korzyść. W tym zakresie Sąd wskazał na postawę oskarżonego w toku procesu, jego przyznanie się do czynów i rangę tego dowodu dla rekonstrukcji ustaleń faktycznych. Te okoliczności zasadniczo determinowały wymiar orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, jak i kary łącznej.

Odnosząc się do argumentacji obrońcy podnieść należy, że zasadniczą miarą surowości każdej kary orzekanej za przestępstwo jest stopień wykorzystania sankcji. Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 kk i karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za groźby karalne z art. 190 § 1 kk, orzekł kary nieznacznie przekraczające minimum ustawowego zagrożenia. Spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu z art. 156 § 1 pkt 2 kk stanowi zbrodnię zagrożoną karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie kary za ten czyn w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wobec oskarżonego wielokrotnie karanego, w tym za przestępstwo podobne i to także z użyciem noża wobec osoby pokrzywdzonej, tak ukształtowanej kary nie pozwala ocenić jako nadmiernie surowej, tym bardziej zatem surowej w stopniu niewspółmiernym, a zatem rażąco. Uwzględniając przyjęty przez Sąd wymiar tej kary, jednoznacznie należy stwierdzić, że pomimo

zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających, Sąd istotną a nawet zbyt istotną rangę nadał tym łagodzącym doceniając w szczególności postawę oskarżonego w toku procesu.

Argumenty te mają zastosowanie także co do kary orzeczonej wobec oskarżonego za groźby karalne wobec sąsiadek. Niezależnie od istotnie odbiegających od standardowych – ujmując delikatnie – trudnych warunków środowiskowych funkcjonowania mieszkańców budynku przy Al. (...) w M., takie zachowania, jakie przypisano oskarżonemu, warunki te tylko pogłębiają. Oskarżony wypowiedział groźby wobec obu kobiet w warunkach, gdy miał świadomość tego, że jest już poszukiwany przez policję i w sytuacji, gdy okoliczności faktyczne takiego jego zachowania w żadnej mierze nie usprawiedliwiały. W konsekwencji, uwzględniając przy tym pozostałe okoliczności przywołane przez Sąd Okręgowy, także kara 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo z art. 190 § 1 kk, nie może być oceniona jako surowa, tym bardziej surowa w stopniu, o jakim stanowi art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd pierwszej instancji ukształtował karę łączną według zasady asperacji, jednak zbliżonej do absorpcji. Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym odrębność rodzajową i czasową obu czynów, także to orzeczenie znajduje uzasadnienie i wyklucza skuteczność zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej tak z powodu zasady jej ukształtowania, jak i przyjętego wymiaru.

Obraza przepisów prawa procesowego – art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 4 ust. 2, § 17 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Zarzut zasadny.

Sąd Okręgowy rozstrzygając w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oskarżonego zasądził na rzecz obrońcy opłatę w kwocie 1.549,80 zł oraz kwotę 175,02 zł tytułem zwrotu niezbędnych wydatków. Z uzasadnienia wyroku wynika, że w ramach wydatków Sąd uwzględnił wniosek obrońcy jedynie w zakresie niezbędnych kosztów przejazdu obrońcy do sądu lub aresztu śledczego.

Przywołane okoliczności wyczerpują sferę motywacyjną orzeczenia Sądu Okręgowego w zakresie wysokości zasądzanego na rzecz obrońcy wynagrodzenia skutecznie pozbawiając Sąd Apelacyjny możliwości kontroli instancyjnej tego rozstrzygnięcia.

Obrońca oskarżonego złożył liczne wnioski o zwrot poniesionych wydatków z tytułu kosztów dojazdu i korespondencji (k. 410, 414, 459, 469, 484). Zasądzając kwotę 175,02 zł z tytułu zwrotu kosztów dojazdu, Sąd Okręgowy nie wskazał, z czego wartość ta wynika, a zatem wydatki za dojazdy z jakich dat uwzględnił, a co istotne, jakie kwoty składają się na przyjętą wartość. Nie sposób w szczególności dociec, czy kwota ta obejmuje wyliczenie

	<p>ryczałtowe, a jeżeli tak, to w jaki sposób ustalone. Przyjęta kwota nie stanowi z pewnością sumy należności wynikających z faktur dołączonych do poszczególnych wniosków, choć te, zgodnie ze stanowiskiem obrońcy, stanowią rzeczywistą kwotę poniesionych przez niego wydatków w związku z dojazdami z kancelarii spoza W. na czynności w sprawie oskarżonego T. W..</p> <p>Z Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu wynika przy tym (§ 2), że koszty te obejmują opłatę ustaloną zgodnie z przepisami rozporządzenia (pkt 1) oraz niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata (pkt 2). Wobec takiej treści regulacji, obowiązkiem Sądu było wykazać, które wydatki uznał za niezbędne i udokumentowane, a którym takiego charakteru nie nadał i co legło u podstaw takiej oceny.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty dotyczące istoty sprawy – sfery ocen, ustaleń faktycznych i kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego nie zostały uwzględnione, bowiem nie znajdują uzasadnienia w okolicznościach sprawy.</p> <p>Zarzut dotyczący rozstrzygnięcia o kosztach obrony z urzędu słuszny wobec braku możliwości kontroli</p>		

instancyjnej orzeczenia w tym zakresie.	
Wniosek	
<p>O zmianę wyroku, przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk - art. 25 § 2 kk i wymierzenie kary roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodzenie kary za czyn z art. 190 § 1 kk do 3 miesięcy pozbawienia wolności a kary łącznej do 2 lat pozbawienia wolności.</p> <p>O zasądzenie pełnych kosztów adwokackich ponad zasądzoną przez Sąd kwotę 175,02 zł tytułem zwrotu niezbędnych i udokumentowanych wydatków obrońcy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
W zakresie wniosku 2. brak możliwości kontroli instancyjnej rozstrzygnięcia skutkowało uchynieniem pkt VII wyroku i przekazaniem sprawy w tym jedynie zakresie do ponownego rozpoznania. Wniosek apelacji w tym zatem znaczeniu jest częściowo zasadny.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Pkt I, II, IV, V, VI i VIII – całość rozstrzygnięcia w zakresie winy i kary w części zaskarżonej.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy.	
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

<p>Sąd Apelacyjny uchylił zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach obejmujące wynagrodzenie obrońcy z urzędu. Zasadniczą przyczynę uchylenia stanowi brak możliwości kontroli instancyjnej orzeczenia, w szczególności ustalenia, jakie wydatki Sąd uwzględnił w ramach zasądzonej kwoty 175,02 zł, co wyklucza tym samym możliwość oceny prawidłowości braku zasądzenia należności ponad tą kwotę, co skarżący podniósł w apelacji.</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<p><u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u></p>		
<p>Rozstrzygając w ponownym postępowaniu w zakresie należnego obrońcy wynagrodzenia, Sąd wskaże, czy i które wydatki uznał za niezbędne i udokumentowane, a nadto zasądzając należność z tytułu zwrotu kosztów dojazdu wskaże, w jaki sposób ustalił kwoty z tego tytułu – ryczałtowo, czy też jako sumę kwot z dołączonych faktur.</p>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3. 4.	<p>Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w instancji odwoławczej kwoty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 738 zł, która obejmuje 23 % VAT z tytułu opłaty ustalonej zgodnie z przepisami rozporządzenia, - 55,90 zł, która obejmuje udokumentowany i niezbędny wydatek w kwocie 50 zł z tytułu kosztów dojazdu na rozprawę apelacyjną. <p><i>Kwota 5, 90 zł to zwrot kosztów korespondencji – nadania przesyłki w postaci apelacji - która to kwota powinna być objęta kosztami postępowania pierwszo-instancyjnego, co Sąd Okręgowy uwzględni w swoim orzeczeniu.</i></p> <p>Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego uznając, że jego sytuacja materialna a także perspektywa dalszego pobytu w zakładzie karnym uzasadnia ocenę, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe (art. 624 § 1 kpk).</p>

7. PODPIS
Dorota Tyrła Ewa Gregajtys Izabela Szumniak

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina co do czynu z art. 156 § 1 pkt 2 kk Kara co do czynu z art. 190 § 1 kk		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana